

generații? La modul ideal? Ca pe o relație de ocrotire, de creștere a celor tineri.

Dar practic ai simțit asta?
Nu. Și nu din lipsă de comunicare

între generații, ci din teama celor mai vârstnici că am putea dori să le luăm locul. Or, nimeni nu dorește să se întâmple asta. În teatru e nevoie de actori de toate vârstele. Pe de altă parte, și directorii, și actorii mai în

vârstă se bat cu pumnul în piept că-i ajută pe tineri. Concret, însă, nu se întâmplă nimic. Cel mult suntem priviți cu indiferență.

Marinela Țepuș

Mihaela Teleoacă: „Un șir de surprize”

Mihaela este o actriță cu totul aparte; seamănă cu Giulietta Masina, are o personalitate puternică și, poate, cel mai frumos trup pe care l-am remarcat (eu, cel puțin) pe scenă. Aceste trăsături au constituit un avantaj pentru rolul care i s-a potrivit pe deplin, la Teatrul de Comedie – Giannina, din **Căsătorie în stil olandez**. Felul în care și-a construit personajul se datorează și celei care a distribuit-o, regizoarea Alice Barb, dar, mai ales, actriței: e plină de naturalețe, posedă și energie, și posibilități vocale și coregrafice.

Am căzut, cu 5,41, în 1989, când dădeam examen de admitere la Institut a treia oară. Dar a venit Revoluția, și primii doi de sub linie, eu și George Ivașcu, am fost admiși, pentru că s-au suplimentat locurile. Din acest motiv, am fost considerați, toată studentia, „cabotini”. Eu eram însărcinată în patru luni, mă căsătorisem, dar, când am primit

(telefonic) vestea intrării la facultate, am fost atât de fericită, încât nici nu m-am gândit să-mi amân anul. În general, viața mea a însemnat un șir lung de surprize. Sunt „Fecioară”, cu ascendent în „Taur” (o nenorocire!), născută la Bacău și purtată pe toate drumurile țării din cauza profesiei tatălui meu – ofițer de carieră. Ne-am mutat, pe când eram în clasa I, la București, undeva prin Balta Albă, pentru că ai mei își doreau să-mi fac studiile în capitală. Când eram în clasa a V-a, ne-am mutat într-un cartier mai select, Drumul Taberei. Mă pregăteam pentru un liceu cu profil de științele naturii. Am terminat Liceul de chimie industrială, cu specializarea operator chimist. Trebuia să dau examen la Medicină, dar nu eram făcută pentru chirurgie; îmi tremurau mâinile, așa că, în ciuda faptului că părinții plăteau meditații la chimie, fizică și anatomie, am renunțat, pentru că, la o... „Cântarea României”, făcusem furori cu poezia Otiliei Cazimir „Poză veche”. Prima dată când am dat la Teatru, am căzut cu brio. Mă pregătisem cu Ileana Cârstea Simion, profesor defectolog, la care țineam enorm, cu care făceam exerciții de respirație. Din 1988, am început să mă pregătesc cu Mihaela Juvara. Această trecere a constituit un șoc pentru mine, avea cu totul alt

stil, foarte sever. Odată, chiar m-am lovit cu tigaia în cap. Din cauza ei, m-am înrăit. Am căpătat o doză de „nesimțire” care a fost determinantă pentru reușita mea în viață. Nu eram obișnuită să mă dau în spectacol, n-am fost niciodată o „femeiușcă”, nu mă machiez nici acum (decât la ocazii speciale), am același păr galben (spre alb) de ani de zile. Am fost educată militară, nu mergeam la banchete, la serate, la ceaiuri... Dar, după ce mi-am dat seama ce vreau într-adevăr să devin, m-am aruncat singură „în față”. Am avut, în clasa a XI-a, un rol episodic în **Liceenii**, apoi unul principal, în **Un studio în căutarea unei vedete**, tot în regia lui Nicolae Corjos, datorită căruia am ajuns „mascota” studioului Buftea... Învățasem, între timp, de la Sanda Manu că „teatrul e mirare”. Ultimul examen de admitere, însă, a fost un adevărat calvar: s-a produs o pană de curent, profesorii m-au pus să continui lângă fereastră. Ce putea fi mai rău? Poate, un cutremur! A fost cel mai bun examen al meu. Și lucrurile care mi s-au întâmplat în viață au venit tot așa, când nu mă așteptam. Ca și căsnicia (pe fostul meu soț l-am cunoscut în timpul filmărilor la **Un studio...**, era coregraf, cu 16 ani mai mare decât mine). Bune sau rele, mi le-am asumat din plin pe toate. Am făcut teatru, film, televiziune, *casting*. Am fost vocea purcelușului Babe, în varianta românească. Iubesc foarte mult copiii, am o fetiță de 10 ani, iar rolul din **Căsătorie în stil olandez** cred că m-a pus în valoare. De aceea, mă pot considera mulțumită profesional. Altfel, iubesc oamenii, viața și toate lucrurile noi care mi se întâmplă. Anul acesta am învățat să schiez.

A consemnat
Ioana Florea